

Systemer; at se, at den ikke alene giver Lærdomme men henviser til et fuldkomment Eksempel; at den ikke alene giver os Lærdomme, Forskrifter og Eksempel men tilsikrer os guddommelig Naade, hvorved vi kan efterfølge Eksemplet.«

Det er disse noget svævende Ord, hvori der gives Forklaringen af, hvad der bevægede hende til at skifte Tro.

Det synes først heraf at fremgaa, at det, der greb Ramabais Hjærte var at møde sande Kristne, Mennesker, der virkelig fulgte Herren efter. Det berettigede Krav, man som Fritænker eller Hedning altid stiller — saafremt man ikke har tilsat Evnen til at tro paa andres Ærlighed, og da uden videre klarer Sagen ved at kalde de Kristne for Hyklere — Kravet paa at se Troen af Gerningerne, Kravet paa at genfinde noget af Kristi Aand hos dem, der kalder sig efter ham, det var, synes det, sket Fyldest i St. Maryhouse's stille Søsterhjem. Det er ikke umuligt at det var første Gang, hun lærte andre end Navnkristne at kende.

De derpaa følgende Ord: »jeg indsaa, at Kristendommen er en Filosofi« etc., er vistnok særlig karakteristiske ikke blot for hende, men for en Opfattelse af Kristendommen, der maa ligge hendes Folk nær. For Inderens halvt filosofiske, halvt fantastiske Spekulation synes Kristendommen let at kunne blive en Tankebygning mellem flere, en Række Læresætninger mellem andre. Det underlige Skyldforhold til Livet, hvori han tror sig fangen, idet blot det at leve, at eksistere, allerede gøres synonymt med Udskillelse, Fjernelse fra Guddommen og derigennem med Synd, tynger ham paa en Gang ned og berøver paa samme Tid Syndserkendelsen sin Braad, idet Ansvar et hovedsagelig flyttes fra ham over paa den Vilje, alt har sin Begyndelse i. Læren om Saligheden som en Fortabelse i Guddommen, en Opgaaen, som Vand, der strømmer i Vand, en Slippen af hvert Personlighedsmærke, maa atter undergrave Personlighedstrangen og i høj Grad prædestinere ham til, hvad der for Kristendommen er et af den aandelige Døds sikre Mærker: den store Resignation, i hvilken et Menneskes Jeg mister sin afgørende Betydning for Mennesket selv, sin evige Gyldighed og sit uafviselige Krav paa Selvbævdelse.

Men det ny Testamentes Kristentro har vel næppe